

בש"פ 2369/15 - יעקב חיים יקוטיאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2369/15

לפני:

כבוד השופט מ' מוזע

העורר:

יעקב חיים יקוטיאל

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו
(כב' סגן הנשיאה ע' מודריך) בתיק מ"ת
3.3.2015 מיום 54365-11-14

תאריך הישיבה:

כ"ד בניסן התשע"ה (13.4.2015)

בשם העורר:

עו"ד רון פרטנר

בשם המשיבה:

עו"ד פנינה לוי; עו"ד חגי בנימין

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי (כב' סגן הנשיאה ע' מודריך) מיום 3.3.2015 בתיק מ"ת 54365-11-14, בגדה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

כתב האישום

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד העורר וארבעה נאשימים נוספים הוגש כתוב אישום המיחס להם קשירת קשר ליצור סמים מסוכנים מסווג כנביינואדים סינתטיים, החזקתם וסחר בהם (תפ"ח 14-11-54160). המדבר בחלק מפרשה רחבה היקף של יצור, הפקה, החזקה וסחר בסמים מסוכנים, הכוללת שמנה נאשימים נוספים נגדם הוגש כתוב אישום נפרד (תפ"ח 14-11-48731-11-4). עיקרו של כתוב האישום דן הוא בכר שהעורר, יחד עם נאשימים אחרים בפרשה, קשרו קשר ליצר, להחזק ולסחר בסמים מסוכנים. הסמים יוצרו ואוחסנו בשני מחסנים בבני ברק שנשכחו לשם כך. במחסנים אלה נשמרו כמותות גדולות של עלי דמיונה וחוטמיה (להלן: "חומרה הערבוב"), יחד עם כמות גדולה של נוזל אלכוהולי אציטון וכלים להכנת סם בכמותות מסחריות. העורר יחד עם נאשימים אחרים העבירו לשני המחסנים סמי כנביינואדים סינתטיים מסווגים שונים בצורתם האבקתיות ("חומרים פעילים"), אשר הומטו באמצעות האציטון וועורבו עם חומרה הערבוב לשם יצירת הסם. את המוצר המוגמר ("סמי פיצ齊ות") יבשו וארזו בשקיות וشكلים, אולם העבירו להאה בשרשורת הפצת הסם. במחסנים האמורים הוחזקו בתקופה הרלוונטית חומרה ערובה במשקל של למעלה מ-580 ק"ג, כמותות גדולות של סמים מסוכנים, וכן כמות גדולה של חומר רפואי (פאראצטמול), ללא היתר כדין.

3. האישום הראשון בכתב האישום מתיחס לשולשה נאשימים, בהם העורר דן (שני אישומים נוספים בכתב האישום אינם נוגעים לעורר). לפי המתואר באישום זה, נטל העורר חלק במעשים רבים של העברת סמים מסוכנים אל המחסנים, בפועלות יצר הסמים ואריזתם במחסנים, ובobilת הסמים וסחר בהם. נוסף לאישום הכללי האמור ולשותפות שמיוחסת לעורר למשיע נאשימים אחרים במסגרת הקשר, מפרט כתב האישום מעשים פרטניים שביצע העורר, בהם הובלות عشرות שקוי חומרה ערובה אל אחד המחסנים; סחר בכ-10 ק"ג סם מסוכן מסווג 5F-amb; הובלות סם מסוכן בצורתו האבקתית אל המחסן וייצור סם 5F-amb ומסירתו לנאים אחר לצורך סחר בו.

בגין כל אלה, הואשם העורר (יחד עם שני הנאשימים הנוספים) בקשרתו לביצוע פשע לייצור וסחר בסם, ובעירות רבות של יצור, הכנה והפקת סמים (לרבות עבירות ניסיון), סחר בסמים, ייצור וסחר בחומר האסור להפצה, החזקת סמים שלא לצורך עצמית, החזקת והספקת חומר מסוכן, והחזקת כלים המשמשים להכנת סם שלא לשימוש בذرיכה עצמית, עבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977, פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973, וחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסוכנים, תשע"ג-2013, הכל כמפורט בכתב האישום.

החלטת המעצר

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגש בקשה לעצור את העורר ושני הנאשימים האחרים באישום הראשון עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. לשמלות התמונה צוין, כי נאשימים נוספים בפרשה נערכו עד לתום ההליכים, ומיעוטם שוחררו לחlopת מעצר, כל אחד לפי הראיות הנוגעות לו ונסיבותיו הפרטניות (להחלטות בעניין מעצר הנאשימים בכתב האישום דן ראו: בש"פ 1795/15 גרובר נ' מ"י (1.4.2015); בש"פ 760/15 יזהר כהן נ' מ"י (15.2.2015); וראו גם החלטות בעניין מעצר הנאשימים בכתב האישום הנוסף שהוגש בפרשה, בש"פ 898/15 עדיז נ' מ"י (19.2.2015); בש"פ 15 929,1029,1063/15 נתnal ביטון ואח' נ' מ"י (22.2.2015) (להלן: ענין ביטון); 1385/15 טל כהן נ' מ"י (10.3.2015); בש"פ 612/15 צביקה מידברג נ' מ"י (5.2.2015); בש"פ 2224,2227/15 צביקה מידברג נ' מ"י (2.4.2015)).

5. העורר חלק על קיומן של ראיות לכואורה, ולפיכך שמע בית המשפט טיעונים ממושכים לעניין הראיות. בנוסף, הורה בית המשפט על ערכית תסוקיר מעצר בעניינו של העורר לשם בחינת בקשתו לשחררו לחlopת מעצר.

6. בתסaurus שהוגש ביום 14.12.2014 מסר שירות המבחן כי אין בידו להמליץ על שחררו של העורר לחלופת המ叙述 שהוצעה. שירות המבחן ציין, כי העורר הוא תלמיד ישיבה חרדיות בפתח תקווה, בן 21, ללא עבר פלילי, וכי גדל והתחנך במערכת ערכיהם נורמטיבית, אך בשנים האחרונות קיימים קשרים עם גורמי שלויים. קצינת המבחן התרשמה, כי קיימים סיכון להישנות בגין עבירות על-ידי בעtid, בהם לב לחייבים ולדוחתיים באישיותו וליכולת נסוכה להעיר את השלכות מעשייו ולהציג לעצמו גבולות פנימיים. על אף הוסיפה, כי אין בידה להמליץ לשחרר לחלופת המ叙述 המוצעת בבית הורי העורר, משום שהוא אינם מתאימים לשמש מפקחים, ואילו אחיו ודודו המתאימים לכך פנויים לפיקח בזמןים מוגבלים בלבד ולא ברציפות.

7. לאחר הגשת התסaurus והשלמת טיעוני הצדדים, ניתנה ביום 3.3.2015 החלטת בית המשפט המורה על מעורר העורר עד לתום ההלכים נגדו.

בית המשפט קבע, כי ישנן ראיות לכואורה כנגד המשיב. את הנסיבות פתח בכך שאין מחלוקת בדבר קיומה של תשתיית ראייתית רחבה לפעולות שביצעה העורר לשם ייצור הסם (היסודות העובדתי), וכי המחלוקת נסובה סביר טענת העורר כי לא היה מודע לכך שהוא עוסק בסמים (היסודות הנפשי). זאת נוכח טענת העורר, כי סבר לתומו שמדובר בחומרם להגנה על הזכוכית ולנקייה, חלק מעבודתו בעסק "אוננות הזכוכית" של הנאשם נתנהל ביטון, אשר הוליך אותו שלוול.

בית המשפט קבע, כי בשלב המ叙述 די בראיות נסיבותיות למודעות העורר לכך שמדובר בסמים ואין צורך בראיות ישירות לכך. הראיות הנسبטיביות למודעות העורר, קבע, הן בעלות פוטנציאלי להביא להרשעתו לאחר עיבודם, ולפיכך הן עומדות ברף הראיות לכואורה הנדרש בשלב המ叙述. בית המשפט הדגיש, כי מן הראיות עולה כי העורר עסוק בייצור סמים באופן אינטנסיבי, וכי נצפה במצוות הנסתורות של המשטרה עסוק בייצור הסם לאורך שעوت ובתוך כך מטפל אף בחומר הסם הפעיל. כן ציון, כי העורר פעל בתחום קבוצה שעסקה לאורך מספר חודשים בייצור סמים מסוכנים וסחר בהם, ואשר חברותיהם לא עבדו ב-"אוננות הזכוכית". אף הוסיף, כי אין ذכר בחומר הראיות לזיקה בין החומרים ששימשו בייצור הסמים לבין תעשיית הזכוכית, למעט אצתן לנקיי וזאת בכמויות קטנות בהרבה מלאה שימושו בייצור הסמים. בית המשפט אף מצא חיזוק למודעות העורר למזהות עיסוקו בתגבורתו הספונטנית עם מעצרו, בה מסר כי "ערביבנו אותם עם העלים בשביל הסמים". גרטשו כי הולך שלוול וכי הוא "קורבן בכל הסיפור זהה", כפי שמסר לשוטרים בעת מעצרו, ראהיהאמין להיבחן במשפט ואפשר שתתකבל, אולם אפשר גם שייקבע כי מדובר בהסביר מיתם שהcin מראש, בשים לב לראיות בדבר מעורבותו. לאור כל האמור קבע בית המשפט, כי קיימות ראיות לכואורה בעניינו של המשיב וכי עצמן גבואה מאוד.

אשר לחלופת מעורר נקבע, כי מדובר בעילת מעתוטו רוח הכלל הוא מעורר עד תום ההלכים, ואין מקרה זה מסווג המקרים החרגים מצדיקים שחרור לחלופת מעורר. בית המשפט ציין, כי מרבית שותפיו של העורר נעצרו עד תום ההלכים, לרבות מי שאינו נחשב מובילים בקבוצה, וכי שירות המבחן מצא את ההורים כבלתי מתאימים להיות מפקחים, ואילו קרובו משפחה אחרים המתאים לפיקח, זמינים לפיקוח חלקי ובלתי רציף בלבד.

8. על ההחלטה זו הוגש העורר לפני.

תמצית טענות העורר בערר ובדין בע"פ

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

9. העורר שב וטען, כי הוא תלמיד ישיבת שホールך שלול על-ידי מעסיקו ב"אומנות הזכוכית", ולא ידע כי הוא עוסק בייצור סמים. לדידו, אין בחומר הראיות אינדיקטיה שהוא מודע לכך שמדובר בשם, ולהיפך - קיימות אינדיקטיות לחומר מודיעוטו. כך למשל, בשיחות הרבות שהוקלטו בהאזנת סתר לא נשמע העורר או מישוה המדבר אותו או לגביו באופן שמעיד על ידיעתו שמדובר במשעים אסורים. בפרט, בית המשפט לא התייחס לשיחה מס' 588, ממנה עולה כנطען כי ביום לפני המעצרים העורר לא ידע כי הוא מעורב בעבירות סמים או בעבירות בכלל, שכן נשמע אמר "מה זה סודי?". לטענת העורר, כשהתעורר חשד לבבו, הוא בירר עם מעסיקו אך קיבל תשיבות שהניחו את דעתו.

העורר טען בנוספ', כי בית המשפט שגה בהתייחסו לאמירויות לשוטרים שערכו אותו וחקרו אותו כאלו הן מצביות על הودאה ספונטנית בעבירות. דבריו העורר כי הוא "קורבן בסיפור הזה" וכי "אני אספר בחקירה הכל" לא נאמרו בנסיבות למבחן בני ברק, כפי שנכתב בהחלטה, אלא בחדרו בישיבה, מיד עם מערכו. לעומת זאת, דבריו העורר "ערבבנו אותם עם העלים בשבי הסמים" נאמרו בעת שהעורר הוביל את המשטרת למבחןם בני ברק, רק אחרי שנודע לו בחקירה זו מה היהطبع החמורים שעربב, ולאחר מכן הנפשי שהוא מעורר בשל דברים שאמרו לו השוטרים במהלך הניסעה ("מדוע התעסקת בסמים זה לא מתאים לאדם כמוום?").

הודגש בהקשר זה, כי העורר יותר על זכותו להיוועץ בעוז בחקירה, בשל רצונו לספר את כל האמת, וכי גרסת העורר אשר נמסרה בחקירה המשטרת היא גרסה סדורה והגיונית, ובית משפט שגה בכך שלא נתן לה משקל בהחלטתו. עוד נטען, כי בית המשפט ה汰ל מטענו כי גרסת נתנה ביטון, וכן גרסאות עדי התביעה נהרי ושוקר, אשר הועסקו על-ידי נתנה ביטון, מחזקות את גרסתו שהיא רק עובד בעסק.

מעבר לטענותיו הפרטניות לעניין הראיות, הרי שלשิต העורר, משקבע בית המשפט כי הסברו עשוי להיות הסבראמת או הסבר מיתם, היה מקום לשחררו לחולופת מעצר.

10. אשר לחולופת מעצר, נטען כי בית המשפט לא יחש משקל לכך שכמה מהמעורבים בפרשה (צביקה מידברג וזוהר כהן) שוחררו לחולופת מעצר, וכי גם בעניינו ניתן להשיג את מטרת המעצר לחולופת מעצר. כן נטען לעניין זה, כי בשים לב להיקף התקיק, הכולל כ- 350 עד תביעה, צפוי המשפט להמשך תקופה ארוכה, ויש להביא בחשבון גם עובדה זו.

תגובת המדינה

11. בדיון לפני טענה באת כוח המדינה, כי לעורר תפקיד ממשמעותי בפרשה, וכי כל 6 הנאים הננספים, הדומים לו מבחינת המעורבות וחומרת המעשים המียวחסים להם, נעקרו כולם עד תום ההליכים. זאת, למרות שחלקם נעדרו עבר פלילי, ולגביו חלקם ניתנו תסתייר מעצר חייבים. אין סיבה להחריג את העורר משאר הנאים.

אשר לנאים בפרשה ששוחררו, נטען כי צביקה מידברג שוחרר בגין קביעת בית המשפט בדבר חולשתה ראייתית. ואילו זוהר כהן הוא רוקח בן 60, שספיק לחברה את התשתיות של חומרី הערבוב מהעסק שלו, הנמצא בסכנת סגירה והוא לא יכול להמשיך להפעילו גם מפאת מצבו הבריאותי, והוא נעדר עבר פלילי.

באת כוח המדינה הוסיפה, שהפרשה עוסקת במסמי סינטטיים קשים ומסוכנים שייצרו בנסיבות גדולות ובתנאים סנטריים גורועים, באופן שמעיד על מסוכנות גבוהה מאוד של המעורבים בפרשה. הודגש שטרם נחשפו כל מרכיבי התעשייה מושא הפרשה. לפיכך, ובהתאם לשוטקיו המבחן אוזות העורר לא היה חיובי, גם במקרה שלו לא ניתן יהיה לאין את המסוכנות בחילופת מעצר, גם לאור הידע המקצועני שלו ויכולתו לה坦הלו באופן עצמאי.

12. באשר לטענתו המרכזית של העורר לגבי חוסר מודעותו, סבורה המדינה שצדק בית המשפט كما בקביעתו, לפיה קיימות ראיות המעידות הן על יסוד עובדתי והן על יסוד נפשי. העורר נראה בסרט שצולם בחשאי כשהוא מערבב את הסמים במשך שעות, וככשה את פניו בחולצה כדי לא להריץ את הריח החזק. הוא הוקלט בהאזורת סתר בשיחה עם איתמר ביטון כשהוא משתמש הקוד המקבילים להזמנת סמים ובקייא בדרך הכנתם (שicha מס' 86), אף הודה שהcin עבר אitemר הזמנה של שקיות סם שנטאפו ובהן 10 ק"ג סם סינטטי. הנטיות העובדיות מעידות על היסוד הנפשי במקרה זה, ובית המשפט צדק גם בקובעו שבגרסת העורר אין הסבר סביר לתמיכה בטענתו בדבר חוסר מודעותו. לעומת העולה בביבורו משicha 86 הנ"ל, שicha מס' 588, אליה הפנה הסגנור, היא שיחה טכנית, שלא מלמדת דבר על מודעות או היעדרה.

אמירתו של העורר בעת מעצרו שמדובר במסמי האירה ספונטנית, וגם היא מעידה על מודעות העורר. אין זה משנה אם האירה נאמרה בחדרו בישיבה, במבחן הנמצא כמה דקות לפני נסיעה ממנו או בנסיעה אליו. הודגש שבגרסתו הראשונית לא הזכיר העורר ניסוי בחול או בהתחז חול, אשר הזכיר הסגנור. העורר פתח את המבחן בפתחה שהוא ברשותו, ולא נמצאה במחסן זכוכית, אלא רק כמות גדולה מאוד של חומרי ערבוב ששימשו לייצור הסמים.

כן הודגש, שנושא המודעות נבחן למללה מהדרוש, שכן בית המשפט אינו עוסק בבדיקות מהימנות בשלב זה של ההליך. מכל מקום, כאשר בוחנים היבט זה, ברור שגרסאותו של העורר אין סדרות או עקביות, שעה שהוא שיקר לחוקריו, סתר את עצמו ביחס למודעותו ואף שתק ולא שיתף פעולה בחלק מהחקירה.

13. לסיקום נטען, כי העורר הודה בחקירותיו (למעט שניים, בהן שמר על זכות השתייקה) בביצוע המעשים המזוהים לו, תיאר את פעולותיו בקשר לסמים, את העברת המחסן ודיבר על כך שאחרים שלימו לו עבור שירותו. המעובדת שהיא מושקע בעסק הזכוכית וקיבלה סכומי כסף עולה בביבורו שהיא לו מניע כלכלי. העורר אף הפליל נאשמים אחרים בפרשה בחקירותו, אם כי ניסה להקטין מאוד את חלקו בפרשה.

ואשר לטענה בדבר הימשכות ההליכים הכספיים, נטען כי בית המשפט נתן דעתו לטענה זו וקבע כי הימשכות ההליכים היא לא עילה לשחרור הנאשם. כן הודגש כי רוב העדים בתיק הם שוטרים, שעודותם טכנית, ורק מעטים הם עדוי מפתח.

דין והכרעה

14. לאחר ששמעתי שעה ארוכה את טיעוני באי כוח הצדדים ולאחר שבחןתי את כתוב הערער ומסמך השלמת הטיעון בכתב מטעם העורר וכן את חומריו הראיות בתיק שהגישו שני הצדדים, הגיעו לכל מסקנה כי דין הערער להידחות.

15. בהתאם ל#21;חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק

המעצרם), בשלב בו מתבקש מעוצר נאשם עד לתום ההליכים נגדו, יבדוק בית המשפט האם הראיות הגולמיות שביד התביעה מקיימות סיכוי סביר להוכחת אשמו לאחר קיום הלין הוכחות (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996) (להלן: עניין זדה)).

בעניינו אין מחלוקת על דבר קיומה של תשתיית ראייתית מבוססת ונרחבת באשר לפעולות המוחסוט לעורר בכתב האישום במסגרת הকבוצה בהילכי ייצור הסם והפצתו (היסוד העובדתי), והמחלוקת מתמקדת אך בטענה העורר כי לא היה מודע לכך שהוא מעסיק בעסקי סמים (היסוד הנפשי) ולא בפעול זכוכית. בית המשפט קמא בבחן בפירות טענה זו והגיע לכל מסקנה, כי קיימות ראיות נסיבתיות, לא מעטות, המצביעות על מודעותו של העורר לכך שמדובר בעסק של סמים, ולא בעסקי זכוכית. לאחר שבחןתי בזיהירות את חומר הראיות ואת טענות הצדדים, לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא.

16. התשתיית ראייתית הנרכבת, אותה פירט בית המשפט בהחלטתו, מצביעה לכואורה על מעורבות ממשמעותית ומודעת של העורר בפעולות של ייצור, הובלה ואחסנה של הסמים. כמוון לעיל, העורר נראה ברוט שצולם בחשאי על ידי המשטרה כשהוא עוסק במשך שעות בייצור סמים, כשהוא מכסה את פניו בחולצה כדי להגן על עצמו משאיפת אדי הסם. העורר גם הוקלט בהאזנת סתר בשיחה עם ביטון (שיחה מס' 86), בה הוא משתמש בשם קוד מקובלים להזמנת סמים, והוא אף הודה שהacen הזמן של שקיות סם שנפתחו ובו 10 ק"ג סם. גם האמירה הספרונטנית שלו ביום מעצרו, ממנו עולה מודיעתו שהיא מעורב בייצור סמים, פועלת לכואורה נגדו.

מעבר לכך, מכלול פעולותיו מדבר בעד עצמו. היסוד הנפשי נלמד לרוב מהניסיונות העובדיות, תוך שימוש בחזקות המשקפות את נסיע החימ. נקודת המוצא היא, שאדם, כיצר TABOON, מודע למשיע. במקרה דנן, מכלול העבודות, המוגנות בראיות, מצביעות לכואורה על פעולות מודיעעת של העורר להיותו חלק מפעולות של ייצור, אחסנה והפצה של סמים, ולא פעילות תמיינה של עסקי זכוכית. העותר לא הרים את הנטול לסתור זאת על ידי מתן הסבר משכנע לראיות נסיבתיות אלה, ועל כן צדק בית המשפט בקובעו שבגרסת העורר אין הסבר סביר לתמייה בטעنته בדבר חוסר מודיעתו.

17. אכן, לא ניתן לשלוול כי בסופו של הליך שמיעת הראיות ועיבודן יעלה בידו של העורר להוtier ספק באשר להוכחת קיומו של היסוד הנפשי על ידי התביעה כנדיש. ברם, יש לציין כי אנו מוצאים בשלב בו הרף הנדרש הוא רף של ראיות לכואורה, הינו ראיות אשר יש בהן פוטנציאלי ראייתי אשר עשוי להביא, בסופו של שלב שמיעת הראיות, להוכחת אשמת הנאשם (עניין זדה, עמ' 151; בש"פ 7021/08 באסל נ' מדינת ישראל פסקה 8 (19.8.2008)). נחה דעתינו הראיות ב מקרה דנן עומדות ברף ראייתי זה.

18. העברות המוחסוטות לעורר מקיימות עילית מעצר סטטוטורי (#21);(#21). הלכה פסקה היא, כי בעברות חמורות של סחר בסמים, רק במקרים חריגים יהיה מקום להורות על שחרור לחlopת מעצר (#21);(#21) מדינת ישראל נ' בינוי (6.11.2012);(#21) ג'רבי נ' מדינת ישראל (2.12.2012);(#21) ויספיש נ' מדינת ישראל (9.3.2008);(#21) בש"פ 6788/13 זנון נ' מדינת ישראל (17.11.13);(#21) עניין ביטון).

הטעם לכך, הוא כי "ניסיון החיים מלמד על הקושי ליתן אמון בסוחרי סמים שלא ישובו לעיסוקם הטומן בחובו

אפשרות ל"כף כל" מצד אחד וסיכון לעצםם, לאחרים ולחברה בכללותה מן הצד השני" (#21; עזרא נ' מדינת ישראל (6.10.2010); #21; שם טוב נ' מדינת ישראל (20.2.1998); בש"פ 10827/06 מדינת ישראל נ' דגן (13.3.2005); סקא נ' מדינת ישראל (10.1.2007)).

19. בפרשא זו כבר ניתנו מספר החלטות על ידי בית משפט זה בעניין מעיצם של נאים אחרים בפרשא. בעניין ביתון הנזכר לעיל עמד בית משפט זה (השופט א' שוהם) על חומרתה של פרשה זו, ואלה מקצת דבריו:

"בעניינו, עסוקין בפרשא של "צורך והפצת סמים המכונים "סמי פיזציות", שפגיעתם רעה. פעמים רבות, הצרכנים של סמים אלה הם בני נוער וצעירים אשר אינם מודעים לסכנות הגלומות בכם. זמינים להם, קלות ההפצתם, והחזות החוקית למחצה אשר מיוחסת להם, מגבירה את הצורך בהוקעת השימוש בסמים אלה. במקרה, תנאי הייצור ה"פיראטיים" של הסם, מעיצמים את הסכנה הבריאותית הנשקפת ממנו ל"צרכן". לחומרה זו, מצטרפת בעניינו הכמות הגדולה של הסמים שהופקו והופצו... שכן על פי כתוב האישום, הנאים הקימו מפעל של ממש וייצרו בו סמים מסוכנים בכמותות מסחריות" (פסקה 30 שם).

20. בנסיבות אלה, בדיון לא ראה בית משפט קמאות לשרר את העורר לחלופת מעצר. אזכור לעניין זה כי גם תסיקור המעצר בעניינו של העורר לא היה חיובי. נקבע שם, בין היתר, כי קיימים סיכון להישנות ביצוע עבירות על ידי העורר, ושירות המבחן לא המליך לשחררו לחלופת מעצר.

21. אכן לבסוף, שכמובן שככל שעם התקדמות שמייעת הריאות בתיק יחול כרטום בריאות - באשר ליסודות הנפשי, או בכלל - תהא פתיחה בפני העורר האפשרות לעתור לעיון חוזר בהחלטת המעצר.

.22. סיכומו של דבר - העורר נדחה.

ניתנה היום, ט' באיר התשע"ה (28.4.2015).